

ג. להעמיס או לתת?

לאחרונה קראתי שוב את ספרם המקסים של נחום גוטמן ואהוד בן-עזר, **בין חולות וכחול-שמיים** (הוצאת יבנה, תשמ"א), ושם, כשגוטמן מתאר כיצד לימד את סבתו לקרוא (עמ' 72), מצאתי שימוש ייחודי ובלתי צפוי במשקפיים – **להעמיס...**

ליה על השרפרף, ואני מלמדה לקרוא אל"ף-בי"ת. לאט-לאט, בהנעת שפתיים רכות, כששתי ידיה בשרוולים בעלי פרחים של בד צבעוני – היתה יושבת שעות, שעות, וממלמלת כששמורותיה הארוכות מורדות אל ספר-התפילה שבידיה – ואמנם לא עברו הודשים רבים והיא למדה לקרוא ולהתפלל מספר-תפילות קטן עב-כרס. והיתה מתיישבת לפנות-ערב על הכיסא שבמרפסת הפונה לרחוב, לבושה בבגדיה הטובים, מעמיסה משקפיים על עיניה, מרימה שתי ידיים מקומטות המחזיקות בסידור, ולוחשת את התפילות הברות-הברות, כשחתול לבן מתקפל בהתפנקות לרגליה. וכל זאת עשתה לאחר גיל שבעים, בלי מורה מלבדי.

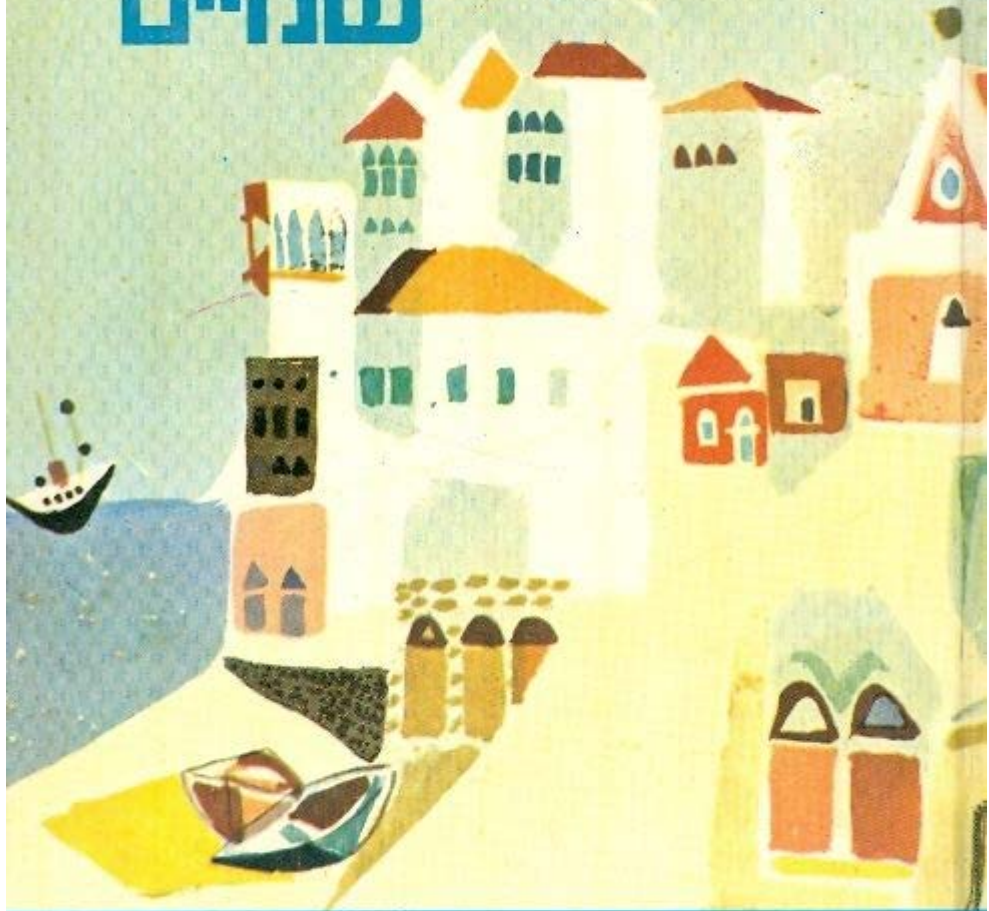
ואם לא די בכך, בהמשך (עמ' 157) משתמש גוטמן בפועל אחר – 'לתת'...

אחר כך היתה נותנת את משקפיה על אוזניה, האסל השמאלי שבור. דרך משקפיים אלה נראו אישוניה מוגדלים וסקרניים. באנחה קלה היתה מתיישבת על השרפרף, ובהרמת גבות מתחילה לקרוא ב-"צאינה וראינה". ריח חריף של עלי-האיקליפטוס, שכבר נתייבשו, היה משרה מנוחה סביבה.

מסקנה: משקפיים מרכיבים, אבל אפשר גם לחבוש, להעמיס, לתת, לענוד ואפילו ללבוש....

נחום גוטמן
אהוד בן עזר

בין חולות וכחול שמיים

יהושע אורנשטיין, הוצאת ספרים "יבנה" בע"מ